

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura

Tercer període

Sèrie C - Número 196

13 de desembre de 2011

Comissió de Benestar, Família i Immigració

Presidència de l'H. Sra. Carme Capdevila i Palau

Sessió núm. 14

SUMARI

Proposta de resolució

sobre la creació de places residencials i de centres de dia per a la gent gran a Reus (Baix Camp) (tram. 250-00625/09) p. 3

Proposta de resolució

sobre l'obertura d'una convocatòria de subvencions per a entitats amb projectes de lluita contra la pobresa (tram. 250-00659/09) p. 5

Sol·licitud de compareixença

del director del Centre d'Estudis d'Opinió perquè informi sobre els paràmetres sociològics emprats per als qüestionaris sobre immigració (tram. 356-00148/09) p. 10

Compareixença

de representants del Moviment Mundial a favor de la Infància per a informar sobre la tasca feta des de l'establiment de la seva seu mundial a Catalunya (tram. 357-00125/09) p. 11

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallot Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 14

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i vuit minuts. Pre-sideix, en funcions, la vicepresidenta, M. Victòria Forns i Fernández, acompanyada de la secretària en funcions, M. Assumpció Laïlla i Jou. Assisteix la Mesa el lletrat Pere Sol i Ordís.

Hi són presents els diputats Salvador Bordes i Balcells, Anna Figueras i Ibàñez, Marta Llorens i Garcia, Elena Ribera i Garijo, Montserrat Roura i Massaneda i Josep Sicart i Enguix, pel G. P. de Convergència i Unió; Eva Granados Galiano, Consol Prados Martínez, Núria Segú Ferré i Núria Ventura Brusca, pel G. P. Socialista; Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Hortènsia Grau Juan i Jordi Miralles i Conte, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Carmen de Rivera i Pla, pel S. P. Ciutadans.

Assisteix a aquesta sessió el coordinador executiu del Moviment Mundial a favor de la Infància, Miquel de Pala-della Salord.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre la creació de places residencials i de centres de dia per a la gent gran a Reus (Baix Camp) (tram. 250-00625/09). Jordi Miralles i Conte, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 143, 56; esmenes: BOPC 182, 32).
2. Proposta de resolució sobre l'obertura d'una convocatòria de subvencions per a entitats amb projectes de lluita contra la pobresa (tram. 250-00659/09). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 156, 15; esmenes: BOPC 196, 38).
3. Sol·licitud de compareixença del director del Centre d'Estudis d'Opinió davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració perquè informi sobre els paràmetres sociològics emprats per als qüestionaris sobre immigració (tram. 356-00148/09). Jordi Cañas Pérez, del Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.
4. Compareixença de representants del Moviment Mundial a favor de la Infància davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració per a informar sobre la tasca feta des de l'establiment de la seva seu mundial a Catalunya (tram. 357-00125/09). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Compareixença.

La vicepresidenta

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Avui, per motius familiars, he de substituir la nostra presidenta. Sé que no ho faré amb la mateixa competència. Per tant, disculpin-me tots vostès i totes vostès si cometo alguna errada.

Proposta de resolució

sobre la creació de places residencials i de centres de dia per a la gent gran a Reus (Baix Camp) (tram. 250-00625/09)

Bé, la primera proposta de resolució és sobre la creació de places residencials i centres de dia per a la gent gran a Reus, al Baix Camp. És una proposta de resolució que ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i per tant dono ja ara mateix la paraula a la il·lustre diputada senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Bé, d'aquestes residències no és el primer cop que en parlem, i d'aquestes places de dia, perquè de fet ja hi havia hagut diferents intervencions. Concretament, en el Ple del Parlament del 4 de maig la diputada del Grup Popular i també tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Reus justament preguntava per les places de la Residència Sol i Vista. Aquesta va ser una obra que es va fer durant el Govern anterior, durant el Govern nacionalista i d'esquerres, i es va quedar l'obra feta, com altres obres, però sense dotar-la del personal necessari per poder-la posar en marxa.

En aquell moment, en la seva intervenció, la diputada Alegret xifrava el nombre de places en 221 de residència i 66 de centre de dia. El conseller Cleries va contestar dient que no hi hauria problema i que durant el darrer trimestre d'aquest any es posarien en marxa les places, tant de la residència Roger de Llúria..., però després diferents declaracions, tant de la directora dels Serveis Territorials de Benestar a Tarragona com altres declaracions, i veient que passava el temps i que no es posaven en marxa, ens van portar a presentar aquesta proposta de resolució. Que no només parlem de les places residencials de Sol i Vista, sinó també de les de centre de dia del barri Fortuny, el CAPI V, i del barri Horts de Miró.

L'últim que sabem respecte a tot això és que el dia 22 de novembre el conseller Cleries, juntament amb el delegat i l'alcalde de Reus, va dir que posarien en marxa les residències i que es posarien 99 places d'acolliment residencial i 21 places de centre de dia al que és la Residència Sol i Vista, diguéssim, la Roger de Llúria, i que també es calendaritzaria el CAPI Marià Fortuny per poder-ne donar 64 de residència i 25 de centre de dia. Sumades, totes aquestes places no són les que en principi estaven previstes o hi havia en la primera previsió. És per això que nosaltres, tot i que, i ara ho explicarem, hem arribat a acords amb les esmenes de Convergència i Unió, mantindrem el segon punt de la nostra proposta.

Pel que fa al primer punt de la nostra proposta, hem arribat a una transacció a partir de l'esmena de Convergència i Unió, que els n'he donat el text, que em sembla que el té tothom, en què..., bé, no cal que el llegim perquè ja el té tothom, aquest text. El segon punt de la PR el mantindrem, perquè entenem que encara que la residència de la carretera de la Misericòrdia sigui privada hi havia el compromís de l'ante-

rior Govern de concertar-hi unes places de centre de dia, i entenem que són places necessàries en la demarcació. I pel que fa al tercer punt, també acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió, que em penso que la té tothom també, no cal llegir-la.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Bé, aquesta proposta de resolució, tal com ja n'ha fet esment la diputada que m'ha precedit en la paraula..., el dia 22 de novembre el conseller de Benestar Social, Família i Immigració ja va exposar el seu ple compromís que segurament, per dir-ho d'alguna manera, en el primer semestre del 2012, però més concretament cap al mes de març, a molt estirar abril, es posaria en marxa la Residència Roger de Llúria de Reus.

El fet per què no està encara en funcionament, aquesta residència, no és altre que, evidentment, hi ha un tràmit pel qual ha de passar..., atorgament dels serveis d'aquesta residència, i per tant el tràmit s'allarga fins a tres mesos, i evidentment s'ha de respectar. I tal com també ha dit la diputada que m'ha precedit en la paraula, la voluntat del Govern també és concertar les places del CAPI Marià Fortuny, el 2012 el 50 per cent de les places i el 2013 l'altre 50 per cent.

Deia la diputada d'Iniciativa que potser no s'arribava a les places recomanades. Miri, de fet, si van sumant les places que actualment hi han en la residència que funciona i que l'actual Govern ja ha dit que no tancarà, a demanda tant dels usuaris com dels mateixos treballadors, si sumen totes aquestes places, les que a més a més es podran oferir amb la posada en marxa de la Residència Roger de Llúria i les places que es concertaran en el CAPI Marià Fortuny, no tan sols són les recomanades, sinó que les recomanades per la programació territorial 2008-2012 que va fer l'anterior Govern eren 49. Només amb l'obertura de la Residència Roger de Llúria ja en seran 99. Per tant, hi haurà un escreix de places.

I en això dir-li que nosaltres el que tampoc no podem... Hem arribat a un acord en dos dels punts de la proposta de resolució, però n'hi ha un segon, que fa referència a la Residència Misericòrdia, que, atès que amb l'obertura de totes aquestes residències i que el concert d'aquestes places ja sobrepassem amb escreix aquesta previsió de la programació territorial, en aquests moments el Govern no està en disposició de poder-les concertar, i per tant nosaltres no hi donaríem suport.

En tot cas, sí remarcar que ha sigut un plaer, i fins i tot ens ho han facilitat molt, el fet de poder arribar a un acord en aquesta proposta de resolució. Nosaltres estem convençuts, i el Govern així ja ho ha especificat,

que es cobreix la necessitat i la demanda que hi ha actualment en la comarca del Baix Camp.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula ara, en nom del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Seguint la línia del que han dit les diputades que m'han precedit, reiterar aquest compromís públic amb què el passat 22 de novembre, a Reus, i davant el govern local, el departament es va comprometre a portar a terme les mesures necessàries per tal d'incrementar el nombre de places residencials i de centres de dia a Reus.

A veure, dir que la pregunta formulada per la diputada del nostre grup, Àlícia Alegret, el passat 4 de maig es va fer en un context molt diferent. En aquells moments ella no formava part del Govern del municipi, i en aquell moment ja va mostrar el seu interès perquè hi haguessin més places de residència i de centres de dia en aquesta localitat. Dic això perquè aquest compromís del conseller es va fer amb la complicitat del consistori de Reus, i, per tant, en aquests moments aquesta pregunta que va fer en el seu dia la senyora Alegret no seria formulada.

Bé, concretament el conseller es va comprometre primer a obrir el procés per adjudicar la gestió de la Residència Roger de Llúria després de Nadal, amb una previsió que a finals de març, principis d'abril, s'hagi adjudicat la gestió. Això suposarà 99 places residencials i 21 places de centre de dia, un nombre que segons el conseller s'anirà ampliant progressivament.

En segon lloc, també va anunciar que no es tancaria la residència del passeig Mata, també dependent de l'ICASS i que actualment ja ofereix 110 places de residència i 20 de centre de dia.

I en tercer lloc el conseller també es va comprometre a concertar de forma progressiva, com deia la diputada Anna Figueras, les 64 places residencials i les 21 de centre de dia del CAPI Marià Fortuny. En concret, va assegurar que al llarg del 2012 es concertarien el 50 per cent de les places, i l'altre 50 per cent, durant el 2013. A més, em consta que en el cas que hi hagi un increment durant el 2012 d'aquesta demanda deixava la porta oberta perquè es puguin fer de forma provisional prestacions públiques en aquest equipament que gestiona l'empresa Sagessa.

Quant al centre de la Misericòrdia, nosaltres també creiem que el nombre de places que hi ha actualment a Reus, o que hi haurà a Reus, és suficient i que per tant no és necessari que ara mateix s'inverteixi en aquest equipament.

Dit això, és evident que després d'haver arribat a un acord a Reus..., i per coherència ho defensarem en aquesta comissió, però això no treu que estiguem

amatents que el compromís adquirit pel conseller es dugui a terme en els terminis previstos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Segú en nom del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Bé, per anunciar el nostre recolzament a aquesta proposta de resolució. De fet, la senyora Hortènsia Grau, quan ha fet la presentació d'aquesta iniciativa parlamentària, ha fet esment que no era la primera vegada que es parlava d'equipaments residencials a la ciutat de Reus. El nostre grup també va presentar una iniciativa sobre aquesta qüestió.

Nosaltres hauríem donat el nostre suport a la proposta de resolució tal com estava presentada, i també, només faltaria, el donem a la proposta que s'ha anunciat i que es presentarà, fruit de les transaccions tant del primer punt..., al punt 2 també hi donarem suport tal com està redactat –he entès que no hi ha transacció i que per tant no s'accepta l'esmena, i per tant nosaltres donarem suport al text presentat, con deia– i al punt 3 també donarem suport a la transacció que se sotmet a votació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula ara, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. En tot cas, per manifestar de forma molt breu que donarem suport a aquesta proposta de resolució presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. L'hi hauríem donat sense les transaccions a les quals s'ha arribat, però també el donem a les transaccions, perquè hi ha una major flexibilitat quant a terminis. Entenem que no només per a Reus, sinó per al conjunt de la comarca, tenen una enorme transcendència, aquestes places, i, per tant, en aquest sentit el nostre vot serà favorable, igualment, també, com en el punt segon, que tot i que no hagi estat transaccionat per a nosaltres també té un enorme valor.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, il·lustre diputat. I finalment té la paraula en nom de Ciutadans la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Per recolzar la proposta de resolució en tots els seus punts.

La vicepresidenta

Moltes gràcies.

Passem a la votació? (*Pausa.*) Bé, doncs, farem dues votacions. En primer lloc votarem la transacció de l'esmena. (*Veus de fons. Anna Figueras i Ibàñez demana per parlar.*) Sí? Perdó?

Anna Figueras i Ibàñez

Jo voldria demanar votació separada de cadascun dels punts.

La vicepresidenta

Sí, doncs, votem primer la transacció, que correspon al punt número 1. Comencem? Sí.

Vots a favor?

Per unanimitat, s'aprova el punt número 1.

El punt número 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Rebutjat per 7 a favor i 9 en contra.

I el darrer punt, el punt número 3, amb l'esmena acceptada.

Vots a favor?

Per unanimitat, doncs.

Moltes gràcies.

Proposta de resolució

sobre l'obertura d'una convocatòria de subvencions per a entitats amb projectes de lluita contra la pobresa (tram. 250-00659/09)

Passem ara a la Proposta de resolució sobre l'obertura d'una convocatòria de subvencions per a entitats amb projectes de lluita contra la pobresa. Aquesta proposta de resolució ha estat entrada pel Grup Socialista, i en farà la defensa la il·lustre diputada senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Per exposar aquesta proposta de resolució presentada pel meu grup, que té a veure amb aquesta demanda de l'obertura de la convocatòria de subvencions per a entitats amb projectes de lluita contra la pobresa.

Emmarcar la proposta de resolució, evidentment, en el treball que en aquesta comissió i en el Ple es fa al voltant d'acords i de consensos entre tots els grups parlamentaris al voltant dels instruments de què ens

hem de dotar a nivell de país en aquesta lluita per la inclusió social, amb acords amb mocions i amb propostes de resolució per unanimitat en aquesta comissió. I també contextualitzar la proposta de resolució en el fet que els anys que hi ha hagut crisi en el nostre país el Govern de la Generalitat, el Govern d'esquerres, havia fet aquestes convocatòries de subvencions per a entitats de lluita contra la pobresa.

La proposta de resolució es va presentar a finals de setembre. Han passat molts mesos des d'aleshores, i per això alguns dels punts que conté la proposta de resolució..., ara anunciaré alguns canvis..., si poden ser acceptats per tots els grups que formen part de la comissió per tal que es puguin aprovar, que es puguin sotmetre a votació.

Comento el primer punt. Traslladaria a tots els grups una esmena *in voce*, de manera que sigui presentar una convocatòria durant el 2012, perquè entenc que la proposta de resolució es va presentar a finals de setembre i és evident que a aquestes alçades de l'any el temps és molt escàs, i per tant entenc que podria ser una esmena tècnica que s'acceptés, parlar del 2012.

I de la mateixa manera, el punt 5, i pel mateix motiu, el retiraria, perquè des d'aleshores fins avui s'ha produït la resolució de la convocatòria anual de subvencions per al finançament de projectes a entitats.

Aprofito, no sé si en aquest torn d'intervenció, per comentar les esmenes i el posicionament. (*Pausa.*) S'han presentat esmenes per part de Convergència i d'Esquerra Republicana. Jo accepto les dues esmenes d'Esquerra Republicana, perquè entenc, com comentava al principi, aquests instruments que hem anat consensuant tots els grups parlamentaris amb el Govern per tirar endavant aquesta estratègia i aquest pla, aquest pacte de la lluita contra la pobresa i per la inclusió social. I les dues esmenes d'Esquerra Republicana tenen també molt sentit, ja que ahir a la tarda es va aprovar per unanimitat el document del grup de treball d'entitats, i d'entitats municipalistes, de lluita contra la pobresa. Per tant, són molt adients en aquests moments, en aquesta proposta de resolució.

I pel que fa a les esmenes presentades per Convergència i Unió, la primera, la segona i la tercera no les podria acceptar. Sí que podria acceptar la quarta. I la cinquena entenc que com que és el punt que he retirat no caldria.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, manifestar la necessitat que en aquesta cambra parlamentària, sigui en el format de ple o de comissió, parlem d'una, que al nostre entendre és la màxima, prioritat en aquest país, que és afrontar la situació d'extremada ne-

cessitat i de pobresa que viu una part important de la nostra població. És tant o més important que en parlem que definim mesures efectives.

El nostre grup parlamentari en el seu moment ja va presentar una proposta de resolució que va tenir el suport unànime d'aquesta comissió en el sentit d'impulsar un pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. En aquest sentit, donarem suport a aquesta proposta de resolució, lògicament amb l'afegit que comentava anteriorment la diputada d'intentar actualitzar-lo.

Les nostres esmenes van en una doble orientació. La primera és que, dintre d'aquest grup de treball contra la pobresa que ha creat el departament i en l'encaix d'aquest Pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa, demanem que s'avancin algunes mesures excepcionals i que s'inclouguin en el pressupost del 2012. Avui mateix s'ha presentat un esborrany d'aquest document inicial. En aquest esborrany no hi han dates, no hi han terminis, ni hi ha el pressupost efectiu. Ens felicitem que hi hagi el document, però el que em sembla que és més important és que n'hi hagi una traducció pressupostària, i per tant el que em sembla absolutament pertinent és que hi hagi un compromís d'incloure aquestes mesures urgents en el pressupost. I a més a més demanem que dintre d'aquestes mesures hi hagi una prioritització de les urgències socials municipals i l'augment del suport econòmic a les entitats que treballen amb les persones en situació d'exclusió social.

I la segona mesura que plantejem, la segona esmena, fa referència a un instrument del qual ja disposem, que són els plans locals d'inclusió social. Volem que aquests instruments siguin uns instruments efectius que permetin des de l'àmbit local, que és el més proper al ciutadà o la ciutadana, definir estratègies i recursos per tal d'afrontar la situació que es viu en cadascun dels territoris.

Ens comentava la diputada que hi dóna suport. Ens en felicitem, i desitjaríem que la resta dels grups parlamentaris s'afegissin a un tema que per nosaltres hauria de tenir el màxim consens possible.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, presidenta. Mirin, nosaltres ja els avançem que no donarem suport al fet que es produeixi aquesta esmena *in voce* que proposava el Partit Socialista al punt número 1, perquè creiem que desvirtua la naturalesa d'aquesta proposta de resolució, una proposta de resolució que es basava, diguem-ho així, en un ajut extraordinari complementari a una convocatòria pública en matèria de pobresa que s'ha portat a terme l'any 2011. I a més a més el conseller Cleries ja ha anunciat que de cara al 2012 hi ha la voluntat de tor-

nar a fer una convocatòria pública i oberta per a totes aquelles entitats que treballin en aquesta matèria. Tant de bo, fins i tot, que pugui haver-hi també l'ocasió que hi hagin també aquests ajuts extraordinaris de desig-nació, diguem-ho així, directa.

Dit això, perquè ens sembla que el Govern ho té més que previst, i a més a més ja ho he anunciat, no acabem d'entendre que avui, a corre-cuita, s'hagi volgut, d'alguna manera, desnaturalitzar aquesta proposta de resolució, que va sobre el que va.

Si volen fer alguna proposta de resolució sobre algun altre tema, penso que hi han vies. De fet, Esquerra Republicana, a nosaltres ens sembla que amb les esmenes que ha presentat també barreja, i deixin-m'ho dir així, potser aspectes de diferent naturalesa. Però ho ha fet per la via reglamentària, evidentment, i ho ha fet en temps i en forma, i si la Mesa ha acceptat aquestes esmenes evidentment les haurem de debatre.

Tal com demanava la proposta de resolució inicial, aquest milió d'euros es basava en un ajut extraordinari en aquesta convocatòria pública de subvencions. Això ho permet, aquests convenis directes, evidentment, la llei, la Llei 38/2003, de 17 de novembre. L'article 28 ho recull.

Però és més: escolti'm, aquests ajuts, per dir-ho d'alguna manera, complementaris i d'assignació directa, si vol dir-ho així, no és la primera vegada que s'atorguen, no? Ni aquest Govern ni l'anterior, que ho va fer amb escreix, i no ho critiquem si realment la situació ho requeria... No ho sé, entitats que han estat beneficiàries d'aquest ajut complementari, d'aquest ajut extraordinari, com Creu Roja, l'any 2009 ja van tindre també ajuts o subvencions directes per valor de 250.000 euros, i l'any 2010 per valor de 150.000; la mateixa fundació que compareixerà aquesta tarda també va tindre, per acord de govern, una subvenció notable i nodrida l'any 2009, i d'altres, com la UNESCO o d'altres.

La situació d'aquell moment requeria actuar amb celeritat, i a més a més per nosaltres la professionalitat de les entitats a què es va atorgar aquesta subvenció directa complementària..., a altres subvencions més ordinàries..., és la garantia de bon criteri, de redistribució i de transparència. I per tant creiem que el Govern ha de poder atorgar subvencions directes quan es requereixin fent pública –com després veurem amb les diferents esmenes que nosaltres havíem presentat– la finalitat dels convenis. La diversitat territorial en aquest cas estava garantida. Si vostès miren totes i cadascuna de les entitats a les quals es va atorgar aquesta subvenció extraordinària, veuran que hi han entitats de Barcelona, de Girona, de Tarragona, de Lleida, i altres d'àmbit més nacional. I es van atorgar a aquestes perquè segurament eren les que intentaven donar serveis directes i serveis bàsics d'alimentació, i el Govern, nosaltres creiem que encertadament, va decidir que eren aquestes i no unes altres.

Dos punts. Nosaltres, incloure aspectes, i ara vaig una miqueta més per les dues esmenes que ha fet Esquerra, que res tenen a veure, ens sembla, amb la naturalesa d'aquesta proposta de resolució..., bé, és el

que els deia abans: creiem que tenen tot el dret a fer-ho, però que també haurien pogut aprofitar una altra proposta de resolució. Però és que a més a més es dona el cas que aquesta esmena, la primera esmena d'Esquerra Republicana, demana que amb immediatesa es convoqui un grup de treball que precisament ahir va presentar les seves conclusions, un grup de treball format per entitats que, evidentment, deixin-m'ho dir així, estan al peu del canó, saben molt bé què és el que porten entre mans i tracten la pobresa de primera mà. I, per tant, nosaltres confiem en aquestes conclusions.

Sí que és veritat que a més a més, respectant la voluntat del Govern que les conclusions d'aquest grup de treball de pobresa siguin fins i tot l'embrió del Pacte nacional per l'eradicació de la pobresa, creiem que hi haurà, en el treball on intervindrem tots els grups parlamentaris d'aquest Pacte nacional per l'eradicació de la pobresa..., evidentment podrem dir-hi la nostra i podrem exposar aquelles accions concretes que creiem cadascun de nosaltres que s'han de portar a terme.

Simplement, deia el senyor Bosch que hauria d'haver-hi l'ocasió de parlar en aquesta cambra, tant sigui en sessions plenàries com en sessions de comissió, sobre pobresa. Em sembla que n'hem anat parlant, i bastant. Però no dubti, senyor Bosch, que aviat tindrem l'oportunitat de començar a fer-ho encara més intensament. El mateix conseller Cleries, a petició pròpia, ja ha formulat una sol·licitud de sessió informativa precisament tant per parlar de les conclusions com per endegar tots els treballs d'aquest Pacte nacional per l'eradicació de la pobresa, que amb bon criteri ens varen proposar vostès en una moció en aquest Parlament.

Per tant, si no ho tinc mal entès, perquè crec que hi ha hagut un garbuix, aquesta proposta de resolució queda en quatre punts amb esmenes per part de Convergència i amb dues esmenes més que serien afegides, diguem-ne, com a dos punts més. Jo sí que agrairia a la Mesa que ens clarifiqui com anirem votant aquests punts. I això sí, tornar a fer incidència que en aquest cas el Grup de Convergència i Unió no estaria d'acord amb aquesta esmena *in voce*, que nosaltres creiem que desnaturalitza el que era la proposta de resolució inicial.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. A continuació té la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. En primer lloc, jo volia destacar que és una bona notícia el fet que el Departament de Benestar i Família hagi reforçat amb un milió d'euros el pressupost destinat a la lluita contra la pobresa, tenint en compte que el 20 per cent dels catalans viuen sota el llindar de la pobresa i que una de cada cinc llars té uns ingressos anuals inferiors als catorze mil

euros. Per tant, és necessari que des de les administracions es doni un cop de mà urgent a les persones que es troben en situacions més vulnerables.

Destacar també que totes les entitats a què s'ha donat aquestes ajudes, amb què s'han signat convenis, han demostrat àmpliament que la seva tasca de lluita contra la pobresa i l'exclusió social és determinant en aquests moments, com ho ha estat sempre.

Volia dir a la senyora Granados, li ho volia recordar, que tant l'any 2009 com el 2010 el seu Govern també va atorgar subvencions directes, perquè la llei ho permetia. Per tant, penso que és una cosa que pot fer qualsevol govern. Entenem que si el Govern va signar aquests convenis amb diferents entitats, també territorials, tal com ha comentat la senyora Figueras, sense que hi hagi hagut una convocatòria prèvia és perquè la situació ho requeria..., i per tant el màxim de celeritat possible, no?

Després volia fer referència a les esmenes d'Esquerra Republicana. En primer lloc, dir al senyor Bosch que ja s'han extret les conclusions del grup de treball contra la pobresa, i per tant entenem que el primer punt..., bé, nosaltres hi votarem en contra, i en canvi el segon sí que l'acceptarem, perquè considerem que són part de les conclusions d'aquest grup de treball.

I, finalment, dir a la senyora Granados que no acceptarem tampoc aquesta esmena *in voce*, perquè creiem que desvirtua la PR, i per tant jo l'animaria a presentar una nova proposta de resolució.

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. Per expressar el nostre suport a tots els punts de la proposta.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula la senyora Carmen de Rivera en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Nosotros, en principio, daríamos apoyo a la propuesta. Ahora bien, siempre y cuando se acepte la enmienda de Convergencia y Unión de que se haga pública la finalidad y el objeto de estos convenios. Por tanto, no sé qué dirá el grupo al que se ha enmendado.

La vicepresidenta

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Bé, jo ja ho he explicat en la meua primera intervenció. Si l'esmena *in voce* no s'accepta, entenc que se sotmet a votació el punt 1 tal com està; el punt 2 no pot ser «convenis», perquè jo demano una subvenció; el 3 també entenc que es queda igual; al 4 hi ha una esmena de Convergència que el meu grup accepta, i per tant entenc que se sotmet el punt «tenir en compte l'opinió de les entitats municipalistes amb relació a les actuacions que afecten el seu territori»; el 5 està retirat, perquè ja s'ha resolt la convocatòria, i les dues esmenes d'Esquerra que quedarien com a addició.

(La vicepresidenta dóna la paraula a Anna Figueras i Ibàñez.)

Anna Figueras i Ibàñez

Nosaltres demanaríem que s'agrupessin els 1, 2 i 3, això sí, el 4 separat, el 5... *(Veus de fons.)* El 4? Si ens ha acceptat l'esmena... *(Veus de fons.)* I si nosaltres volem? Com que no ens accepten les esmenes allà i aquesta sí... *(Veus de fons.)* Doncs, no ho acabo de veure. *(Veus de fons i pausa. Pere Bosch Cuenca demana per parlar.)*

La vicepresidenta

Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Per intentar..., puc presentar una solució, tot i que no ens pertoca a nosaltres. Nosaltres compartim l'opinió del lletrat. Em sembla totalment absurd votar un predicat sense el subjecte. I, en tot cas, el que demanaríem, el que plantejaríem, és una solució intermèdia que digui, que podria dir, el següent: «Que en les convocatòries que es presentin es tingui en compte l'opinió dels ens locals amb relació a les actuacions...», o alguna cosa semblant. Però votar el predicat sense el subjecte és una absurditat notable, i em sembla que tots plegats volem evitar aquesta absurditat. En tot cas, afegir-hi algun subjecte amb el qual tothom es pugui sentir còmode. Altrament em sembla bastant absurd.

(Pausa.)

La vicepresidenta

Un moment, un moment, que intentem buscar la solució. Un segon.

(Veus de fons.)

El lletrat

És a dir, amb l'anunci de votacions que s'ha fet, si no ho entenc malament, presumptament s'aprovaria el punt número 2 de les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya i el punt número 4, que correspon a l'esmena de Convergència i Unió, la número 4. Aleshores, la pregunta és quin contingut té, perquè tenen allò de la «impulsió de la revisió». Podria ser que

aquest punt número 4 fes referència als plans locals d'inclusió social?

(Veus de fons.)

El títol, senyora diputada, serà el resultat del contingut que acordin vostès.

La vicepresidenta

Escolti'm, senyor lletrat, i si per exemple...? No ho sé, perquè, és clar, a més a més no sé si ha de ser una esmena *in voce*, això, o no. No ho sé. En tot cas, és al grup proponent, a qui correspon. No sé si tindria més sentit dir: «Instar el Govern a tenir en compte l'opinió de les entitats municipalistes amb relació a les actuacions que afecten el seu territori en matèria de subvencions», que és... El que passa és que..., «subvencions i convenis», en tot cas.

El lletrat

D'alguna manera, és el que intento posar de manifest: que falta alguna cosa que indiqui en quin àmbit el Govern ha de tenir en compte especialment aquesta opinió. *(Veus de fons.)* Votar tots els punts separatament? Torno a dir que aquest punt aprovat, separatament planteja un problema. *(Veus de fons.)* No, senyora diputada, el Reglament el que estableix és que... *(Veus de fons.)*

La vicepresidenta

Senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Jo voldria demanar a la senyora Granados si acceptaria: «Que es faci pública la finalitat i l'objecte...», i vostè deia ara «d'aquestes subvencions» en comptes de «convenis», no?

La vicepresidenta

Senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Veient les exposicions de tots els grups parlamentaris, crec que és millor fer una votació conjunta dels quatre punts primers, i els altres dos, per separat.

Anna Figueras i Ibàñez

Però llavors nosaltres retiràrem l'esmena al punt número 4.

(Veus de fons i pausa.)

La vicepresidenta

Perdonin, il·lustres diputades i il·lustres diputats. Si els sembla, fem el que hem acordat, que és votar els punts 1, 2, 3 i 4 junts, i retirem aquesta esmena de Convergència.

(Veus de fons.)

Senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Hi torno a insistir, perquè em sembla que és un tema prou important com perquè fem un esforç per intentar arribar a un acord, i ho diu un diputat que no és el propietari de la moció. Però jo torno a plantejar..., em sembla que no és una esmena que la puguem acceptar tots plegats *in voce*..., que no és una esmena que alteri l'ADN de cap grup parlamentari. És el següent: «En la convocatòria de subvencions per a entitats amb projectes de lluita contra la pobresa, tenir en compte l'opinió dels ens locals amb relació a les actuacions que afecten el seu municipi.» Em sembla que això no representa cap trencament de res; seria perfectament assumible i podríem sortir d'aquesta comissió amb un acord de mínims.

(Veus de fons.)

La vicepresidenta

A veure, si els sembla, senyores i senyors diputats... Senyora Granados, si us plau. Si els sembla, fem un recés de dos minuts i redactem com ha de quedar exactament l'apartat, no? *(Veus de fons.)* Bé, per tant, la votació serà la següent: 1, 2, 3 i 4 amb la proposta del Partit Socialista de Catalunya tal qual.

Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Jo crec que teníem una esmena *in voce* amb què estàvem d'acord, que l'acaba de dir el senyor Pere Bosch. Sí, perquè l'Anna acaba de dir que si és «subvencions i convenis»... Ara ja no estàs d'acord amb això. Molt bé. Doncs així, votació conjunta de tots quatre punts, i el Grup Parlamentari Socialista lamenta que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, després de tenir una política en els temes de pobresa i de lluita contra l'exclusió social..., es vulgui desmarcar d'aquest consens.

Gràcies.

La vicepresidenta

Senyora Granados, si li sembla passem a la votació. Per tant, els punts 1, 2, 3 i 4, tal com resava en la proposta de resolució del Partit Socialista de Catalunya. Molt bé, doncs.

Vots a favor?

Vots en contra?

Rebutjada per 7 vots favorables i 9 en contra.

Bé, doncs ara el punt número 5, que correspondria a la primera esmena que presenta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Queda rebutjada per 7 a favor i 9 en contra.

I el punt número 5, que correspondria a la segona esmena presentada per... *(Veus de fons.)* Sis, però correspondria al 5, no? L'esmena presentada per Esquerra Republicana de Catalunya. *(Veus de fons.)* Correspondria al 6.

Vots a favor?

(Veus de fons.)

Molt bé. Doncs, 15 vots a favor i 1 abstenció. Per tant, queda aprovada.

Molt bé, moltes gràcies. Si els sembla fem un recés d'un minut per... *(Veus de fons.)* Ah, perdó! Sí, queden les propostes de Convergència i Unió, exacte... Les han retirades... No, no, un moment. *(Veus de fons.)* No, no, perdó.

Sol·licitud de compareixença

del director del Centre d'Estudis d'Opinió perquè informi sobre els paràmetres sociològics emprats per als qüestionaris sobre immigració (tram. 356-00148/09)

Sol·licitud de compareixença del director del Centre d'Estudis d'Opinió davant la comissió que ens ocupa, la Comissió de Benestar, Família i Immigració, perquè informi sobre els paràmetres sociològics emprats a les qüestions sobre immigració. Per tant, dono la paraula a la senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, que és qui fa la sol·licitud.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Ciutadans ha solicitado la compareixença del director del CEO a raíz de la encuesta publicada en marzo del 2011. Nos parece que debe comparecer para explicar cómo un centro de estudios públicos, como es el CEO, que tiene que servir a todos los ciudadanos, considere inmigrantes a los ciudadanos que viven en Cataluña pero que han nacido en otras comunidades autónomas. No es de recibo para este grupo parlamentario que se haga la pregunta: «Según usted ¿cuáles son los tres grupos mayoritarios de inmigrantes en Cataluña según el lugar de procedencia?» y que se incluya como colectivo inmigrante a los ciudadanos procedentes del resto del Estado, como ocurrió en aquella encuesta. No se puede entender esta falta de rigor en un centro de estudios sociológicos, que no puede, desde nuestro punto de vista, obedecer a un error inocente, porque es incomprensible en personas que se les supone sociólogos y que han hecho una carrera universitaria, sino que se corresponde con una manipulación absolutamente intencionada, como es la de considerar a personas que viven y trabajan en Cataluña pero que han nacido en otras comunidades autónomas españolas como inmigrantes.

Otro aspecto que queremos aclarar, y por eso también pedimos la compareixença del director del CEO, es

bajo qué criterios se ha decidido incluir en esta encuesta la opinión de los ciudadanos sobre la independencia de Cataluña o sobre el pacto fiscal, cuando no se pregunta por temas que son también de candente actualidad y, lamentablemente, de necesidad, como puede ser la crisis económica, como pueden ser problemas que afectan al desempleo, la pobreza o la corrupción política que asola en estos momentos el panorama político y social.

Por tanto, nosotros creemos que esto obedece a que el CEO se ha convertido en un instrumento o en un detector de cómo sensorizar la opinión de los ciudadanos, pero obediendo a unos intereses estratégicos, y en aquel momento electoralistas, de Convergencia y Unión. Obedece a una política exclusivamente nacionalista. Y por ello entendemos que un instrumento público, como es el CEO, no puede estar al servicio de una ideología, como es el nacionalismo. Y si no es así conviene que comparezca, en cualquier caso, el director del CEO y explique a esta comisión el motivo y los porqués de esa actuación en la encuesta de marzo del 2011.

Por ello, solicitamos la aprobación de esta compareixença por parte de los demás grupos parlamentarios de esta comisión.

Muchas gracias.

La vicepresidenta

Molt bé; moltes gràcies, il·lustre diputada. Si els sembla, dono la paraula a..., la il·lustre diputada senyora Eva Granados? *(Pausa.)* Senyora Consol Prados.

Consol Prados Martínez

Sí, per anunciar el nostre vot contrari.

La vicepresidenta

Molt bé. L'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles?

Jordi Miralles i Conte

Sí, per anunciar el vot contrari, després de no tant la lectura de la proposta, sinó de l'explicació que n'ha fet la portaveu.

La vicepresidenta

Il·lustre diputat senyor Pere Bosch?

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Si teníem algun dubte, que no el teníem, l'explicació de la diputada ens l'ha acabat d'esvaïr. Per tant, el nostre vot serà contrari.

La vicepresidenta

Il·lustre diputada senyora Marisa Xandri?

Marisa Xandri Pujol

Nosaltres hi votarem a favor.

La vicepresidenta

Il·lustre diputada senyora Anna Figueras?

Anna Figueras i Ibàñez

Sí, nosaltres, també, per anunciar el nostre vot en contra, però sobretot perquè els valors emprats en aquest estudi en qüestió corresponen a la voluntat i a la iniciativa d'un executiu que actualment no està en actiu, i per tant ja no està en el Govern. I, per tant, creiem que al responsable o al director actual del CEO no li correspon vindre a explicar decisions que han pres altres i que no sé si ell compartiria. *(Veus de fons.)* Però no creiem que li correspongui a ell. Era el *marzo* del 2008..., que vol dir... *(Veus de fons.)* No, no, vostès van formular-ho, potser, però el que podria vindre a explicar aquest senyor és unes decisions que va prendre algú que precisament no és ell. Ell no va poder prendre aquestes decisions perquè no estava en aquell moment en el càrrec.

Per tant, nosaltres anunciem el nostre vot en contra.

La vicepresidenta

Bé, doncs, votem.

Passem a votació.

Vots a favor?

Dos.

Vots en contra?

Catorze.

Doncs, queda rebutjada.

Si els sembla, fem un recés d'un minut per rebre els nostres convidats en la compareixença.

La sessió se suspèn a tres quarts de cinc de la tarda i deu minuts i es reprèn a les cinc.

La vicepresidenta

Bé, il·lustres diputades i il·lustres i diputats, reprenem la sessió.

Compareixença

de representants del Moviment Mundial a favor de la Infància per a informar sobre la tasca feta des de l'establiment de la seva seu mundial a Catalunya (tram. 357-00125/09)

Fem una cordial salutació als nostres convidats en aquesta compareixença, els representants del Moviment Mundial a favor de la Infància..., davant la nostra comissió per informar-nos sobre la tasca feta des de l'establiment de la seu mundial a Catalunya.

Donem la benvinguda al seu portaveu, el senyor Miquel de Paladella, que és el coordinador executiu del Moviment Mundial a favor de la Infància, i també als qui l'acompanyen al públic: la senyora Maria Truñó, d'UNICEF de Catalunya; el senyor Antonio López, de Plan Catalunya, i la senyora Paloma Herrera, de Diomira.

Doncs, sense més preàmbuls, li donem la paraula perquè ens faci la seva exposició.

Moltes gràcies.

Miquel de Paladella Salord (coordinador executiu del Moviment Mundial a favor de la Infància)

Moltes gràcies a tots; gràcies a la presidenta de la comissió, a la vicepresidenta i a tots vostès per aquest interès en la tasca del Moviment Mundial a favor de la Infància.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Tenia pensat organitzar-ho al voltant de cinc punts: una breu introducció sobre què és, una panoràmica dels nou anys d'activitat d'aquest moviment, l'activitat a Catalunya, el nostre informe d'errors i el futur.

Per començar, doncs, la introducció: com es va crear o per què es va crear aquest Moviment Mundial a favor de la Infància. L'any 2000 l'Assemblea de l'ONU es plantejava en aquell moment com revisar el procés del que havia passat en els últims deu anys en temes d'infància, des de l'aprovació de la Convenció dels drets de l'infant l'any 89.

I en aquesta anàlisi el que es va estudiar i el que es va concloure és que el moviment en defensa dels drets dels nens i de les nenes, els drets de l'infant, és un moviment potser dels més potents i amb més èxit a nivell mundial. I això per una sèrie de raons: perquè ha establert l'instrument de drets humans més universal; perquè compta amb el gran suport de l'opinió pública; perquè disposa de més recursos que cap altre, comparant-lo, per exemple, amb els moviments en temes de dones, de desigualtat de les dones, de medi ambient, de drets humans, etcètera, i perquè la dimensió i el nombre d'organitzacions involucrades és comparativament molt gran.

En aquesta anàlisi també hi havia uns peròs molt importants. I el però potser més important és que no té capacitat d'influència, sobretot en les decisions polítiques que afecten la infància, a escala local, nacional i internacional..., i tampoc en l'opinió pública. Per molt que tingui molts recursos, per molt que tingui un suport de l'opinió pública, no té una capacitat d'influència important en les decisions que afecten la infància.

En segon lloc, que no utilitza suficientment els seus recursos i els espais. Hi ha molta cacofonia de veus –cadascú va amb la seva bandera–, molta duplicació de tasques, i també s'aïlla molt sovint de tots els altres moviments que afecten la infància però que no hi tenen un impacte directe, de vegades.

I, finalment, aquest complex que tenim –jo crec que en general, també a escala mundial– de no saber com fer participar la infància d'una manera que tingui sentit, com donar-li de forma sistemàtica veu i també espais de participació i, sobretot, com escoltar-la. Sí que li donem veu, però no sabem, de vegades, prendre en consideració les seves opinions.

Com es va crear. Va néixer a la sessió especial de l'ONU que va seguir aquesta reflexió, l'any 2002. Es va pensar que donar-li un nom i una imatge, amb un logo, tenia molt sentit, li donava més valor; també donar-li una figura pública que fos el representant, el portaveu, d'aquest moviment, que serien Nelson Mandela i la seva dona, Graça Machel, i sobretot crear una coalició de les organitzacions que liderés sense protagonisme, sense ànim de guanyar visibilitat.

Finalment, això es va aprovar en una declaració d'aquesta cimera de l'ONU que es va celebrar el maig del 2002 que deia que es creava aquest moviment per produir un impuls que sigui difícil de parar.

Per tant, l'objectiu, al final, d'aquest moviment era unir tots aquests actors que treballen per la infància per influir decisivament a crear un món digne per a la infància.

Aquestes són unes imatges del que vam organitzar allà a l'ONU, en un fòrum d'infància dins de l'assemblea general.

Com estem estructurats? Hi ha un comitè coordinador, que és qui aplega tots els directors generals o presidents de les entitats, de les principals entitats i institucions que treballen en temes d'infància, que són aquestes. Per part de les Nacions Unides, l'organització que va agafar el mandat de l'assemblea general va ser UNICEF, i, després, potser les tres organitzacions internacionals de la societat civil més grans a nivell de pressupost són Plan, Save The Children i World Vision, i després unes xarxes regionals, que en diem nosaltres, que són més xarxes continentals, d'organitzacions i d'entitats que treballen en cada un dels continents. I a través d'aquest comitè coordinador el que fem és organitzar-nos al voltant de cada un dels continents. En tres continents amb països en desenvolupament –Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina–, però també a altres països, sobretot a Europa, treballam a través de plataformes nacionals d'infància.

Ràpidament, la panoràmica del que hem fet en aquests nou anys d'activitat. Vam començar amb una campanya que es deia «Dir sí a la infància», en la qual vam participar 95 milions de persones en tot el món i ens va permetre, d'alguna manera, organitzar-nos en col·lacions a nivell de continents i a nivell de països. Després vam seguir amb aquesta sessió especial de l'ONU el maig del 2002, on els deu imperatius de la nostra campanya «Dir sí a la infància» van ser adoptats per l'ONU com els deu principis de la declaració de la cimera. I després vam organitzar aquest fòrum d'infància.

A partir d'aquí, l'any 2002-2003 vam començar amb una campanya mundial per l'educació. I aquí em centro en els èxits. Hi ha molta gent que em critica perquè

sempre em centro en els èxits, però després ja em centraré en els errors i els fracassos que hem tingut al llarg de tot aquest període. L'any 2003 Kenya anuncia la gratuïtat de l'educació, cosa que porta més de 2 milions de nens i nenes a l'escola; vam aconseguir augmentar entre el 10 i el 14 per cent la matriculació de nenes a tot l'Àfrica subsahariana, sobretot a l'Àfrica central i occidental, i vam augmentar la inversió en educació respecte a altres partides del pressupost nacional en vint-i-set països.

La nostra feina, com veieu, en general no tracta de ser una feina programàtica. No donem serveis a la infància. Nosaltres el que fem és incidir políticament. Fem lobby, intentem unir esforços de totes les organitzacions per fer lobby per influir. I ho fem de dues maneres. Una, a través dels mecanismes tradicionals. En països políticament oberts ho fem a través dels mecanismes tradicionals, que coneixem bé, aquí, i també amb la mobilització social, que implica no només partits polítics, sinó també la mobilització social i l'opinió pública. I en països políticament tancats ho fem a través d'altres mecanismes de pressió, com poden ser els governs donants o les institucions internacionals.

L'any 2004-2006 ens vam dedicar a treballar el tema de la sida, infància i sida. La campanya servia per educar i mobilitzar la infància al voltant de certs tipus d'objectius relacionats amb la infecció de la sida i tots els efectes que té sobre la infància. Vam aconseguir que 31 milions de nens participessin en activitats a la campanya. El G-8, l'any 2005, a Escòcia, es va comprometre al tractament universal en temes de sida, i ONUSIDA el 2006 es va comprometre finalment a fer públics una sèrie d'objectius sobre el tractament d'infants. Fins aquell moment, ONUSIDA, que és l'agència de l'ONU per a la sida, feia els grans números d'aconseguir, no ho sé, 3 milions de persones sota tractament l'any 2005 –se'n deia l'«objectiu 3x5»–, i no hi havia mai objectius de tractament per a infants. I això el que donava era un efecte que..., no es tractava els infants, no hi havien tractaments, no hi havien ni mètodes de diagnòsi. En el moment que ONUSIDA va establir criteris i objectius amb relació a la infància és quan es van començar a desenvolupar tota la indústria farmacèutica i els objectius a nivell de país en temes d'acció.

De la campanya de la sida vam passar a una campanya sobre la mortalitat infantil que en dèiem «Supervivència infantil», que estava enfocada a frenar la mortalitat infantil, que ronda el 20 per cent en molts països, bàsicament en els seixanta països en què té més incidència. La campanya utilitzava eines innovadores per mobilitzar l'opinió pública. Aquí anàvem a mobilitzar l'opinió pública. I el que vam aconseguir en trenta països va ser passar d'una reducció de la mortalitat de l'1 per cent anual, que no portava a aconseguir els Objectius de desenvolupament del mil·lenni, a una millora del 2,2 per cent de mitjana. I també la gran notícia va ser l'abril de l'any passat, quan Sierra Leone, finalment, gràcies al suport que vam aconseguir del Govern del Regne Unit, va fer gratuït l'accés a serveis sanitaris bàsics per a dones embarassades i que donen pit i nens de zero a cinc anys. I això real-

ment el que ens dóna és els punts de suport de la nostra feina, aquests governs que realment et marquen; un govern que té molt pocs recursos i que amb el 50 per cent de finançament britànic aconsegueix reduir la seva mortalitat de manera dramàtica.

També vam organitzar la sessió especial de l'ONU de revisió dels compromisos del 2002. Nosaltres organitzàvem la participació del tercer sector en aquestes reunions.

L'any 2010 vam anar al tema del tràfic, del tràfic infantil, bàsicament pel fracàs de les polítiques de prevenció. Vam organitzar una conferència internacional a Barcelona, amb cinquanta governs, institucions internacionals i algunes ONG i en què es va arribar finalment a un consens. Després de molts anys i de moltes conferències a nivell internacional, sobretot al fòrum de desenvolupament i migració de l'ONU, que havia fracassat moltes vegades en tractar aquest tema, finalment vam arribar a uns punts de consens. S'ha creat un grup de treball amb agències de l'ONU i amb quatre o cinc ONG al voltant de cinc objectius, que coordinem des de la seu mundial del moviment.

I l'última acció, que hem començat a dur a terme aquest any, és l'auditoria sobre un compromís envers la infància. El que volem fer amb això és mesurar el compromís real dels països envers la infància. Fem un rànquing de països en base a tots els elements que considerem clau per mesurar el compromís real d'un país envers la seva infància, des de temes de protecció, educació, salut, etcètera. I estem centrats en dos elements. Un, intentem posar el llum sobre les desigualtats que existeixen, veient i posant l'èmfasi en aquells països que tenen les mitjanes molt bones però en què aquelles mitjanes amaguen una realitat actual molt bèstia, que és la separació dels nens deixats enrere, quan deixem una sèrie de nens enrere. I, després, comparem països amb ingressos similars. És a dir, volem eliminar aquesta excusa que tenim molt sovint de països que diuen que no tenen recursos i que no poden fer molt, quan uns altres països, que potser no són veïns però tenen un nivell d'ingressos similar, poden fer molt més per la infància del que fan ells.

Aquesta és una mica la nostra feina en aquests anys, en aquests nou anys d'història. I us volia explicar què ha passat amb la seu mundial aquí, a Catalunya. Primer, l'acord firmat l'any 2009 en què vam acordar traspassar la seu mundial de Nova York –abans estava a UNICEF, jo treballava dintre de l'organigrama d'UNICEF– a aquí, a Catalunya.

Es va crear una fundació, per requeriment també del Govern d'aquí, perquè teníem uns objectius comuns d'impulsar els drets i les oportunitats de la infància, volíem facilitar també la coordinació de les organitzacions centrades en la infància aquí a Catalunya i volíem col·laborar tant amb la Generalitat com amb les universitats, la societat civil, etcètera, en l'impuls d'algunes de les matèries en les quals som més experts: temes de cooperació, temes de salut, temes de pobresa i temes de promoció i prevenció a nivell de drets.

Hi va haver una aportació econòmica de 2 milions d'euros en un període de quatre anys, o això és el que es va planificar inicialment de cara al 2009.

Vam estar dos anys treballant per aquest acord, i, al final, el desembre del 2009 el vam firmar.

Què hem fet a Catalunya? Primer, alguns dels elements..., i aquí són més dispersos, els heu vist englobats quan he explicat tot el procés. Vam organitzar la Conferència Internacional sobre Infància i Migració –aquesta idea del tràfic– a Barcelona, del 5 al 7 d'octubre. Vam fer el llançament mundial d'un informe sobre mortalitat infantil, aquí a Barcelona també, el setembre del 2010. Hem estat llançant aquesta crida per promoure el compromís dels partits polítics durant les eleccions al Parlament de Catalunya, juntament amb la Fedaia, amb Save The Children, amb la TIAC i amb UNICEF, perquè tots agafessin aquest compromís de cara al Pacte nacional per la infància, de lluita contra la pobresa infantil, i el desplegament de la llei. Vam organitzar reunions anuals del patronat aquí a Catalunya, almenys una anual, amb una sèrie de reunions d'experts. Vam llançar una campanya pilot que es deia «Posa't a les meves sabates», que vam llançar l'any passat el Dia Mundial de la Infància. Hem creat –i això és interessant perquè és una cosa que continuarà després de la nostra partença, quan marxem– l'UpSocial; l'UpSocial és un espai d'innovació social que engloba una sèrie d'emprenedors socials de referència a nivell mundial –que la veritat és que jo abans d'arribar aquí no els coneixia– en temes d'educació, en temes de finançament, en temes de lluita contra la pobresa; llavors, els englobem en uns espais..., ja que nosaltres buscàvem oficina..., hem creat una cosa en aquest espai que es diu «UpSocial», al 22@, que aplega tota aquesta gent per generar sinergies i veure com es poden escalar algunes de les innovacions que promouen. I, finalment, hem participat activament en diferents processos i esdeveniments que s'han organitzat tant des del tercer sector com a nivell administratiu.

Informe d'errors. Això no sé si és habitual, aquí, però sobretot a la cultura anglosaxona existeix molt no només informar dels èxits, sinó també dels fracassos i dels aprenentatges. De vegades jo crec que és més fàcil ser obert sobre això, i no amagar-ho, sinó que, d'alguna manera, la gent que et dóna diners sàpiga que almenys has après de tots els errors que has comès.

En la campanya de mortalitat infantil –i em centro en els últims tres anys, des que som aquí–, hem fet dos errors, principalment. Un, un enfocament excessiu en temes d'inversió en els sistemes de salut. Això, aquest enfocament excessiu en temes de salut, el que fa és que no es doni una resposta a tota la complexitat del problema, és a dir que veiem la realitat, de vegades, departamentalitzada, perquè ens ajuda a nosaltres, perquè estem organitzats en departaments, amb gent que entén en salut, amb gent que entén en educació o amb gent que entén en comerç, però la veritat és que no hi ha transversalitat en el tema de la incidència política i de vegades és més fàcil centrar-se en una cosa. El món anglosaxó és molt bo en unes coses i és molt dolent en unes altres. El món anglosaxó de vegades

et força a centrar-te en un tema, en un departament, i així es perd tota la complexitat del problema. I al final, per exemple, veus que treballar el salari mínim té un impacte molt més important que de vegades la despesa estatal en temes de salut; o que les oportunitats econòmiques per a la infància –no per a la infància, per a l'adolescència, sobretot– són molt més importants que algunes de les altres coses; o temes de nutrició i salut, etcètera.

Llavors, què n'hem après, d'això? Sobretot a respondre més eficaçment a la demanda. Moltes de les nostres organitzacions estem aprenent finalment que hem de respondre a la demanda de la gent que viu en primera persona els problemes, i en aquest cas els infants, més que no seguir l'oferta, i l'oferta és qui té els diners. I aquest és una mica el càncer que tenim dintre de les nostres organitzacions: qui té els diners decideix cap a on van i en què s'inverteixen, i això és una mica problemàtic, perquè al final fas coses que no tenen un impacte directe en la gent que pateix el problema.

Segon, que la prevenció i promoció dels drets de vegades és tant o més important que la protecció.

I, tercer, que no es pot departamentalitzar, que no es pot desvincular la salut de l'educació, ni de la nutrició, ni de l'economia, ni del comerç.

El segon gran error va ser –bé, més que un error, un fracàs, jo crec– que vam treballar moltíssim en sis països, quatre de l'Àfrica subsahariana i dos d'Àsia, i no vam tenir cap tipus de progrés. Aquí vam seguir una estratègia una mica errònia, en el sentit que com que tots sis són políticament tancats, i per tant no tenen una estructura parlamentària i la capacitat de poder del poble amb relació als seus polítics és molt petita, ens vam decidir a influir-hi a través dels governs donants i de les institucions internacionals, sobretot del Banc Mundial. Aquí va ser l'error. No hem tingut cap canvi. Segurament és perquè no vam treballar amb les elits una mica influents i ben connectades d'aquells països, que sí que tenen influència.

Més en clau catalana, quin errors vam fer? Primer, l'error va ser les expectatives de visibilitat a Catalunya. Jo crec que quan vam negociar durant aquells dos anys es van generar unes expectatives errònies de la visibilitat institucional del moviment, quan això no és el que es busca. És a dir, no busquem visibilitat del Moviment Mundial a favor de la Infància. Els nostres membres sí que busquen visibilitat, perquè busquen finançament extern. Nosaltres no busquem finançament extern, i llavors no volem competir, òbviament, amb ells. Això per un costat. I per un altre costat, aquesta recerca de la visibilitat podria minvar els nostres objectius actuals, que realment són els canvis de polítiques, en molts casos. Llavors, al final, jo crec que l'aprenentatge aquí és que hauríem d'haver sigut més explícits en els documents de l'acord en què és l'èxit, què entenem les dues parts per èxit i com el mesurarem al final del dia.

Segon, oportunitats no utilitzades del tot per ser més rellevants a Catalunya. Potser, aquí vam esperar que el Govern fes més per part seva –els governs, perquè hem tingut els governs de tots dos colors. I en això jo crec que hi ha autocrítica, sobretot respecte a la nostra

part de no ser més proactius. Vam ser proactius en un tema. Vam oferir unes posicions que en anglès en diuen *junior professional officer*, que són unes pràctiques, uns contractes de pràctiques dins del sistema de les Nacions Unides durant un o dos anys per a gent jove i que acostumen a costar uns 150.000 dòlars a cada país, a cada govern, que els finança. Nosaltres vam aconseguir oferir a Catalunya unes places a un terç d'aquest cost dintre de les oficines regionals d'UNICEF, però no es van aconseguir, i, llavors, això, una mica, ens va desinflar, vam deixar de creure en la capacitat del Govern de tirar milles quan hi han oportunitats; ens va cremar una mica.

I, tercer, no es va aconseguir crear una plataforma única a Catalunya. Aquí el que vam suggerir i vam acordar amb la Generalitat és crear aquesta posició dintre del nostre patronat de dir: «Tinguem un representant de la societat civil catalana dins del nostre patronat, però la condició és que sigui el representant de tot el moviment per la infància.» I el nostre error va ser convidar totes les parts a unir-se en una sola plataforma. Vam ser neutrals i ens vam equivocar, jo crec, a la llarga. En perspectiva, crec que hauríem d'haver donat suport a la TIAC –no sé si la coneixeu, suposo que sí–, la Taula per la Infància i l'Adolescència a Catalunya, i forçar un acord des de dins en comptes d'esperar que les parts en litigi es possessin d'acord. Perquè a més a més hi han aquestes dues perspectives. Per un costat, hi ha el sector que sembla que intenta protegir els seus interessos amb relació a l'Administració, perquè rep uns contractes importants, i jo el que els deia i el que suggeria és: «Treballem i reforcem els mecanismes de patronat», « escolta, us ajunteu els que sou iguals i representeu els vostres interessos de cara a l'Administració, i, per una altra banda, fem un mecanisme, una plataforma política d'acció de fiscalització del treball del Parlament i del Govern i que no tingui res a veure amb aquests mecanismes de poder i de diners, de contractació amb la Generalitat». Aquesta jo crec que és la lliçó, que *a posteriori* és fàcil dir-la, però en el seu moment jo crec que ens vam equivocar. I crec que hauria estat possible si ho haguessim fet millor.

Amb això, ja platejar el futur. Cap a on anem? Suposo que ja sabeu que el setembre del 2011 el Govern va decidir trencar el conveni de forma unilateral i retroactiva. Això significa que va cancel·lar la plurianualitat del nostre conveni, i a més a més una reducció –això anunciat el setembre del 2011– del 66 per cent de la contribució de l'any 2011.

Hi va haver a més a més un refús de tot tipus de renegociació per part de la Generalitat, tot i admetre el seu interès. Jo els vaig demanar: «Escolta, sigueu explícits; si no cal perdre el temps, no el perdem; esteu interessats en el moviment, sí o no?» La resposta sempre era «sí», però sempre, també, la resposta era: «No volem cap tipus de contraproposta, no les considerem.» Vam fer una contraproposta de reducció del 50 per cent de la contribució, fins i tot del 2011, centrant-la també en els temes que creiem que són importants per a Catalunya, que són el desenvolupament del pacte i la recerca i implantació d'innovacions que funcionen en altres

països a nivell de serveis per a la infància i que són innovacions provades, però no hi va haver manera d'arribar a cap acord.

I d'alguna manera el resultat de tot això és que les relacions han quedat afectades, amb motiu del trencament del conveni i sobretot del no-respecte de compromisos adquirits. Òbviament, es demanarà a la Generalitat que cobreixi part de les despeses de tancament de la seu. Però sobretot hi ha una pèrdua de confiança, en general, del sistema, de la gent que ha estat al darrere a nivell institucional, de tots els membres, amb relació a les institucions catalanes, de dir: «Bé, hi havia un conveni aprovat per un consell de govern; en teoria ens van dir que estava blindat; vam venir tan tranquil·lament el 2009 i al final, el 2011, tanquem portes.»

La seu mundial es desplaçarà a Roma l'any 2012. Hem pogut aguantar tot aquest any i d'aquí a poc marxarem cap a Londres. Les activitats se centraran en dos eixos. Un és l'eix de la protecció, de la protecció de la infància, i l'altre és la lluita per l'equitat, o contra les desigualtats. O sigui, el tema d'amagar les mitjanes a nivell mundial s'ha acabat. Esperem que aconseguim que s'acabi i que tots els països, inclosos els països rics, puguin començar a donar informació sobre quines són les desigualtats que troben i com d'enrere es queda la infància que està més marginada.

I l'última cosa. Aquest espai de l'UpSocial que hem pogut crear a Barcelona sí que es manté. Ja és auto-sostenible, i s'ha fet, de fet, sense recursos públics, amb la qual cosa tot això continuarà funcionant.

No voldria deixar-ho amb aquesta nota negativa del que ha passat, sinó tancar amb una sèrie de consells sobre què hauríem fet o amb què ens hauria agradat contribuir a la feina de treballar per la infància a Catalunya en aquests propers anys.

Sobretot, el tema del Pacte nacional per la infància. Un tema seria el tema de la perspectiva, i donar dues dades, o dos gràfics. Aquesta és la piràmide de la població actual a Espanya; Catalunya és molt similar. I aquesta és la que ens arriba. I en base a això jo crec que el gran missatge que el pacte ha de tenir ben clar, en compte, és que cada nen i cada nena és un tresor i que cada un és una clau. O sigui, fer de cada nen una persona productiva a la nostra societat és absolutament essencial. Per això, cal fixar-se, jo crec, objectius dintre d'aquesta perspectiva. Intentar que cada un dels nens que és a Catalunya i cada una de les nenes que és a Catalunya sigui una persona productiva a la societat jo crec que és el centre d'aquest pacte.

Després, en temes de lluita contra la pobresa infantil jo crec que no ens podem permetre tornar a l'assistencialisme. I potser sí que notem una tendència cap a això per una qüestió de recursos, però creiem que l'assistencialisme és com intentar parar unes pèrdues d'aigua en un globus ple d'aigua; és posar ditets en els foradets a veure si deixa de caure, quan el que necessita és una bossa, o un altre tipus d'emboïllat. I l'assistencialisme és aquesta tendència de voler resoldre els problemes a la curta, donant menjar a la gent que té gana o donant un metge a la gent que té alguna malaltia, però això, a la llarga, no va enlloc.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Després, jo crec –ja acabo– que hi ha un sentiment, potser, a l'Administració, i d'això jo crec que no hi ha cap partit que se'n salvi, o potser sí, algun..., la qüestió de no..., hem viscut en l'opulència i estem en la pobresa absoluta, avui. Jo crec que hi ha gent que fins i tot s'ho creu. Jo crec que hi han recursos suficients. Recordo una inauguració d'una càtedra de serveis socials en què deien que Catalunya no té recursos, que som una societat amb pocs recursos. I dius: «Home!, si parlem de Sierra Leone sí que parlem de pocs recursos», però a Catalunya tenim molt marge per establir unes mesures de caràcter estratègic. No podem estar tapant forats aquí i allà. Jo crec que aquest tipus d'enfocament és el que donarà resultats a Catalunya, i hi ha marge suficient per fer-ho. I a més a més no només per resoldre el problema, con dèieu abans, de l'eradicació de la pobresa a Catalunya, sinó també per fer la part a nivell de la pobresa infantil a tot el món.

I l'últim punt és aquesta idea del president de la Generalitat de fer més amb menys. Del que estem segurs, jo crec, és que la inèrcia no ens portarà enlloc, i s'ha de trencar, aquesta inèrcia. I fer més amb menys significa innovar. I innovar significa invertir en I+D+I, però no en un I+D+I tradicional, en temes de tecnologia o en temes biomèdics, que és on van tots els diners públics en això, sinó sobretot en I+D+I social. I en això, sobretot, us convido a estudiar i a innovar amb solucions provades que funcionen en altres països.

I, finalment, impulsar l'emprenedoria social com a manera d'impulsar la justícia social.

I res, un últim consell és això: intentem complir els compromisos adquirits en el passat. És una mica estrany, això de tallar de soca-rel un compromís d'un consell de govern així a la brava quan hi ha empatia per part de l'organització, empatia en el sentit de dir: «Som capaços de retallar-nos el 50, fins i tot el 60 per cent, però almenys parlem-ne.» Aquesta falta d'empatia o de compromís és una mica problemàtica.

Res més. Moltes gràcies de nou, i a la vostra disposició.

La vicepresidenta

Moltes gràcies. Agraïm les seves paraules, l'informe acurat i la precisió amb què ha exposat les seves dades. I ara, si els sembla, passarem a les intervencions dels il·lustres i les il·lustres diputats i diputades. En nom del Partit Socialista de Catalunya té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Sí; gràcies, presidenta. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialista donem la benvinguda a la Comissió de Benestar del Parlament tant a Miquel de Paladella, com a coordinador executiu del Moviment Mundial a favor de la Infància, com també a les persones que l'acompanyen i que anteriorment ja ha saludat la presidenta de la comissió. I els agraïm, evi-

dentment, no només la seva compareixença d'avui, el balanç d'aquest any en seu a Catalunya, sinó sobretot la tasca que dia a dia fan des de les diferents organitzacions que representen i que formen part d'aquest moviment amb l'objectiu de construir un món millor i adequat per a la infància, en una època a més de profunda crisi global econòmica i social que fa que molts dels avenços aconseguits al llarg dels darrers anys estiguin en un clar retrocés, i fins i tot, diria jo, en perill, en un moment d'extrema dificultat per a milers de famílies, no només fruit de la precària situació econòmica que viuen, sinó també moltes vegades per decisions polítiques, com per exemple les retallades en prestacions socials que hem vist els darrers mesos també a casa nostra, a Catalunya, i que poden afectar directament els drets bàsics de la infància. I no és que ho digui ara mateix la portaveu del Grup Socialista, sinó que ho ha denunciat també en el seu darrer informe, per exemple, el Síndic de Greuges. Decisions com la reducció de les partides pressupostàries per a beques de menjador o transport escolar, retallades d'ajuts per a activitats en horari no lectiu o també l'eliminació de la prestació universal per a fills a càrrec, per posar alguns exemples d'algunes de les decisions preses els darrers mesos, no ajuden precisament a millorar la ja de per si complicada i difícil situació.

Les dades de l'Institut d'Estadística de Catalunya ens mostren que la població infantil experimenta un risc de pobresa de més del 23 per cent, sis punts per sobre del risc de pobresa mitjà dels adults, que és del 17,5 per cent, i per tant les polítiques en favor de la infància han de ser prioritàries no només a països llunyans, sinó també a casa nostra.

I és per tot això que la seva feina és més necessària que mai, arreu del món, com deia, però també a Catalunya. Que els drets dels infants siguin a l'agenda política és gràcies precisament a la tasca de milers i milers de persones a nivell individual i també d'organitzacions com les que integren el moviment.

I m'agradaria conèixer quina és la fotografia que fan vostès avui de la situació de la infància a Catalunya. Ens ha enumerat els èxits i els errors. Per cert, no és habitual amb tanta transparència i claredat enumerar els errors en una organització com la que vostè avui representa. Per tant, els felicito per aquesta tasca, perquè dels errors també se n'aprèn, i per tant és un exercici, crec jo, molt important. Ens ha enumerat, dèiem, tots aquests èxits i tots aquests errors arreu del món, i és per això que li demanem que centri una mica la mirada també en el nostre entorn més proper.

Volia preguntar-li també, de totes maneres ja ho ha explicat ara al final de la seva intervenció, sobre un tema molt concret. Recentment el Departament de Benestar ha elaborat en col·laboració amb diverses entitats el document de bases del Pacte per la infància, i m'agradaria saber si han tingut l'ocasió de participar-hi, tot i que ha donat també la seva opinió al respecte, amb algunes aportacions molt interessants.

Dir-li que compartim des del Grup Parlamentari Socialista al cent per cent la seva afirmació que no ens

podem permetre tornar a l'assistencialisme. És una preocupació que compartim i contra la qual lluitarem des de les nostres responsabilitats.

Al llarg de la compareixença ha explicat de manera detallada els seus objectius a nivell general, com defensar els drets dels infants, aquesta unió i coordinació d'accions per part de les diferents entitats que treballen en temes d'infància, en àmbits tan importants com l'educació, la salut, la seguretat, el benestar... Però una part importantíssima, per no dir la més important, del seu treball, crec jo, és la conscienciació dels governs i de la ciutadania envers, precisament, els drets de la infància. Un projecte, una acció, pot sortir bé o pot no sortir bé, i evidentment es pot avaluar, però valorar com evoluciona aquesta conscienciació és més difícil, encara.

És per això que lamentem avui profundament la no-renovació d'aquest conveni de formar unilateral i retroactiva per part de la Generalitat de Catalunya el passat mes de setembre. Entenem que és un pas enre en la visualització també de Catalunya com a país referent en la lluita contra les desigualtats i en el treball a favor de la infància, i és per això, com deia, que lamentem profundament aquesta decisió del Govern.

Tots els objectius que s'han marcat, evidentment, no s'assoleixen ni en un any, ni en dos, ni en tres, ni en deu, però és important que no s'aturi el camí iniciat, i és per això que els encoratgem des del Grup Parlamentari Socialista a continuar treballant, ara des d'un altre lloc, en el camí de la defensa dels drets de la infància, un camí en què ens tindran al seu costat per a tot allò que necessitin.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula, en nom del Partit Popular de Catalunya, la senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Jo seré breu. Bé, primer donar la benvinguda al senyor de Paladella, com a coordinador del Moviment Mundial a favor de la Infància, i a totes les persones que representen les diferents entitats a favor de la infància.

Nosaltres, evidentment, sempre estem al costat dels infants i dels adolescents en tot allò que faci falta, en drets, en obligacions. Això és evident. Però jo voldria ser una mica advocada del diable. A veure, jo entenc que vostès engloben les diferents entitats, com vostè ha explicat: UNICEF, Save The Children, World Vision o Plan. Llavors, exactament, vostè em podria definir quina és la seva tasca? Amb breus paraules, eh? O sigui, amb poques paraules, què és exactament el que fa aquest moviment.

Perquè jo em pregunto: aquests diners, aquests recursos econòmics que reben de les administracions o d'altres entitats, no es podrien donar directament a aquestes entitats? Això per una banda.

I, després, canviant totalment de tema, de registre, li voldria preguntar... Per a nosaltres, ja li ho he comentat, són molt importants, els infants i els adolescents. Són el futur, evidentment. I, per tant, el que ens preocupa a nosaltres molt és el tema de l'educació en valors, que pensem que actualment això està de capa caiguda. Com ho veu, vostè?

Gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jordi Miralles i Conte

Gràcies, presidenta. Sumar-me a la benvinguda del senyor Miquel de Paladella i les persones que l'acompanyen. Jo, també, breument, perquè, com que tots sembla que fins ara li fem algunes preguntes, millor poder tenir més temps per escoltar-lo a vostè.

Però, en tot cas, en primer lloc un reconeixement. Crec que pertoca reconèixer la feina que ha descrit que fa el moviment des de la seva constitució fins avui. Crec que quan les coses es constaten amb dades i amb experiències concretes que es poden acompanyar d'allò que són els objectius correspon, allà on s'expressi, fer aquest reconeixement, i a més un reconeixement per la feina ben feta.

La segona cosa, una felicitació. Felicitar-lo per la capacitat d'autocrítica que ha mostrat en la seva explicació, en el sentit d'aquells objectius que tots, en qualsevol activitat, també un moviment complex com aquest..., es marquen els seus objectius, i aquelles coses que surten bé s'expressen i les que no surten bé tens la capacitat de poder-ho no només mostrar, sinó corregir.

En aquest sentit, crec que és molt important aquesta capacitat d'autocrítica, que li permet després la tercera cosa: poder ser ferm en algunes afirmacions que ha fet a l'hora de descriure el present i algunes línies de futur. Perquè, segurament, si la lògica fos expressar que altres no compleixen els seus compromisos objectius, seria una descripció justa, però parcial. Ha fet una descripció de la feina, dels objectius, del que no han aconseguit o el que podrien modificar. I aleshores, fruit dels objectius marcats, i a partir d'una decisió que els obligarà a fer-los a uns quants quilòmetres d'aquí, també una afirmació que comporta un lament compartit, una capacitat de poder compartir amb vostès una decisió que nosaltres no veiem, que entenem que és un error, i més quan vostè ha expressat aquesta voluntat o aquesta disponibilitat per trobar punts de trobada perquè no hi hagin decisions unilaterals. No parlem d'una despesa supèrflua, com hem sentit en algunes afirmacions que hem viscut d'un any enrere en aquesta cambra..., per decisions del Govern i qui els acompanya, o que hem estirat més el braç que la màniga. No sé si un moviment com aquest pot estirar

més el braç que la màniga, amb les dades que vostès han donat i les repercussions que això pot tenir.

Jo crec que, en aquest sentit, una afirmació que vostè posa com a preocupació nosaltres creiem que és un pas enrere, més enllà de la preocupació, perquè la compartim. En el terreny de la infància, en el terreny dels drets de les persones, creiem que hem fet un pas enrere respecte a l'objectiu no aconseguit –no aconseguit– d'igualtat d'oportunitats i autonomia de les persones, que és l'objectiu en el terreny de l'assistencialisme. Creiem que això és un pas enrere. És un canvi de via, perquè darrere hi ha un model diferent. Es pot estar al costat dels nens, de la infància i dels adolescents, i més quan arriben dates com aquesta. Poses un pobre a la teva taula i es tranquil·litza la consciència. I a partir d'aquí, quan passa el Nadal, sant tornem-hi: les polítiques de desigualtats, d'assistencialisme, o injustes, que les determinen aquí o en altres indrets del món, eh?, no és una realitat que només té a veure amb el context en el qual avui ens movem, que és el Parlament de Catalunya, sinó amb decisions que aprofundeixen aquestes desigualtats, en el sentit que cada cop hi han menys persones que tenen més i més persones que tenen menys. I en el terreny de la infància, òbviament, a nivell internacional és una evidència, i hem de pensar en clau global, i hem de pensar en clau local, i hem de pensar en clau local perquè pensem en clau global. Si no, seríem profundament insolidaris. I en aquest sentit també podríem dir que pensem en la pobresa al món i que podríem caure també en allò de: «Primer els de casa», que és un discurs profundament xenòfob. I això en altres aspectes es dona, i també crec que es podria donar si es portés el cas al terreny de la infància.

Crec que aquesta afirmació que tornem a un terreny assistencial té a veure amb decisions que ja es prenen i que afecten especialment sectors vulnerables del nostre país, de la nostra ciutadania, de la gent, i en aquest cas, especialment, de la infància. I les dades que abans donava la diputada socialista tenen a veure..., que, fins i tot, en tants per cent està per sobre la pobresa entre la infància que les dades, que ja són prou rellevants, del llindar de la pobresa, que afecta a l'entorn del 20 per cent a la Catalunya d'avui.

Aleshores, jo, no per dubtar que les seves decisions, accions i coses que han tirat endavant tenen la seva repercussió, voldria conèixer, si pot ser, quines serien les dues o tres prioritats que creu, per poder abordar la situació d'aquest 23 per cent, que caldrien en aquest moment, o que vostès han analitzat, o que comparteixen en el moviment; les dues o tres prioritats que hi hauria d'haver per poder no només fer una política de xoc, sinó una política més de posar els llums llargs, no? Perquè massa sovint alguns posen els llums curts, i si no poses els llums llargs, doncs sí, pots esquivar la primera pedra, però després et pots fotre una castanya, perquè la boira hi és, no?, i si no esvaeixes la boira el perill hi és. Per tant, voldríem conèixer, si és possible, dues o tres prioritats.

I acabar, una altra vegada, amb l'agraïment i el reconeixement a la seva feina. Tot i que des de la distància –com que els organismes també són internacionals–,

la nostra complicitat i disponibilitat per poder acompanyar en aquelles coses que puguin continuar tirant endavant el moviment, sigui des de Londres o sigui des d'aquesta realitat associativa més diversa que han pogut teixir aquí, en el nostre país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, donar la benvinguda al senyor Miquel de Paladella i a la resta de membres que l'acompanyen del Moviment Mundial a favor de la Infància, i agrair-li la claredat de l'exposició, i també aquesta incursió que ha fet, jo crec que fins i tot en determinats punts excessivament severa, en els temes dels errors, perquè hi ha hagut vegades que semblava que s'imputaven errors que segurament són atribuïbles al Govern i no pas al seu mateix moviment. Però em sembla molt útil que vingui una entitat aquí i que incideixi en el tema dels errors. I segurament els partits polítics n'hauríem d'aprendre, en aquest sentit. Moltes vegades, més enllà de demagògia o de determinats principis, segurament hauríem de fer una incursió en els errors que cometem, perquè moltes vegades tenim incapacitat de fer aquesta anàlisi més retrospectiva, que de segur ens apropiaria a la ciutadania i faria que la ciutadania ho valorés de forma significativa. Per tant, home, en aquest primer moment, a nivell formal li voldria agrair això.

També agrair la claredat en l'exposició. Vostè ens ha reflectit una realitat que també l'ha reflectit algun altre diputat que m'ha precedit i que de fet coneixem. Hi han hagut compareixences en aquesta mateixa comissió, de la Creu Roja o d'altres entitats, que ens vénen contínuament a reflectir allò que és la realitat quotidiana d'aquest país, una realitat esfereïdora: un de cada quatre nens és pobre, la pobresa infantil ha passat de l'any 2010 al 2011 del 18 al 24 per cent, i per tant són dades realment esfereïdores. A més a més algunes dades són difícilment computables a nivell estadístic. Les estadístiques acostumem a ser molt frívoles, en aquest sentit, com per exemple allò que ens afirmava fa uns dies en la seva compareixença la representant de la Creu Roja, que ens deia que hi ha un munt de nens en aquest país que es refien de les beques de menjador i de l'assistència als menjadors escolars per poder tenir una alimentació equilibrada. Això no passa en altres països. Passa en aquest moment al nostre país, i per tant ens deixa ben clar quina és la situació que tenim en aquests moments.

Jo, al marge de fer una valoració del que vostè ha comentat, li voldria comentar tres inquietuds, tres neguits. El primer fa referència al trencament d'aquest conveni que vostè ens ha explicat. Ens ha quedat clar que s'ha trencat aquest conveni i que ha estat una de-

cisió unilateral del Govern de la Generalitat. Ho lamentem, perquè entenem que hi ha una qüestió de lleialtat institucional que representa una certa obligació des d'un punt de vista moral dels governs, i és a nivell de respectar allò que s'ha acordat. És un element que moltes vegades reclamem de més enllà, el reclamem moltes vegades a Madrid, i segurament que hauríem d'aplicar-nos-el a nosaltres mateixos quan fa referència als acords que establim amb les entitats. En tot cas, voldríem saber els motius precisos que els ha donat el Govern de la Generalitat. Ja ens imaginem que han estat a nivell econòmic, però voldríem que incidís de forma més detallada en quins han estat els motius que ha donat el Govern de la Generalitat per trencar aquells lligams i per forçar el trasllat de la seu del moviment a Londres. Em sembla una mala notícia, i voldríem conèixer amb més detall, ho repeteixo, quins han estat els motius.

Una altra pregunta que voldríem plantejar és el tema del pacte nacional. En aquests moments tenim damunt la taula dos pactes nacionals que incideixen de forma directa, o de forma també tangencial, però al meu entendre molt directament..., damunt la taula. Un és el Pacte nacional per la infància i l'altre és el Pacte nacional per la inclusió social i l'eradicació de la pobresa. En aquest segon àmbit nosaltres pensem que ha d'haver-hi una incidència molt important en el tema de la pobresa infantil, perquè segurament és la cara més dramàtica de la pobresa, en aquests moments, i perquè no és un fenomen que no sigui eradicable, sinó que, al contrari, hem de transmetre el missatge que això és perfectament eradicable i que no és un fenomen, ho repeteixo, que no es pugui resoldre. Però voldríem saber, en el cas concret del Pacte nacional per la infància, si hi ha hagut alguna participació del seu moviment en aquest document de bases que el conseller va presentar fa pocs dies; si hi ha hagut alguna participació. Vostè abans s'ha lamentat de la poca coordinació, de la poca capacitat per triar un interlocutor. Voldríem saber si el Govern de la Generalitat a vostès els ha assignat com a interlocutors i si han tingut alguna incidència en l'elaboració d'aquest document de bases.

I després un altre element que em sembla molt important. Està molt bé que parlem de pactes nacionals, està molt bé que parlem de projeccions de cara al futur, però allò que hem de resoldre en aquests moments és la realitat quotidiana del dia a dia, perquè aquest pacte, per molt de pressa que anem, el podem tenir d'aquí a un o dos anys, però la realitat quotidiana és molt més esfereïdora. Més enllà de descriure'ns quina és la realitat, que segurament que compartiríem moltes opinions, hi hauria un tema que sí que m'interessaria especialment: de quina forma les decisions que prenen els governs públics, i en aquest cas concret, en la mesura que té competències exclusives en matèria de serveis socials, el Govern de la Generalitat, incideixen, agreujant-la, en la situació de la infància a Catalunya.

I parlo de mesures que s'han citat anteriorment i que tots plegats coneixem, com la reducció dràstica de les beques de menjador. L'altre dia ens comentava una

representant de la Creu Roja que aquesta era l'única oportunitat que tenien molts pares i mares per donar una alimentació equilibrada als seus fills. I això ho retalla, aquest Govern de la Generalitat. Em refereixo també als ajuts universals a les famílies amb infants a càrrec, un ajut que significava que molts pares poguessin tenir el suport necessari en el tema del manteniment de les seves famílies. Això no s'ha mantingut ni tan sols a nivell de renda, que era una de les propostes que nosaltres fèiem. Dèiem: «Escolta'm, com a mínim, si el Govern de la Generalitat es replanteja els ajuts universals, introduïm un criteri correctiu a nivell de renda per tal de poder arribar a la població»..., i en definitiva tot allò que fa referència a polítiques de suport a les famílies. Fa quatre dies també teníem l'exemple del PIRMI. Darrere de les persones que han estat afectades per la retallada del PIRMI no hi han només pares o mares. Hi han fills, hi han persones que anaven amb els seus quatre o cinc fills a les cues del PIRMI i que no entenien per què el Govern, d'una banda, havia decidit un canvi en el model de gestió de forma improvisada, i, d'altra banda, per què havia introduït criteris de restriccions.

En definitiva, voldríem saber la seva opinió no només sobre aquest pacte, sinó sobre la realitat quotidiana i la incidència que tenen aquestes retallades del Govern de la Generalitat en les polítiques i, en definitiva, en la situació de la infància en aquest país.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre diputada senyora Montserrat Roura.

Montserrat Roura i Massaneda

Gràcies, senyora presidenta. Des del nostre grup donem la benvinguda al senyor de Paladella, coordinador del Moviment Mundial a favor de la Infància, i també a les persones que ens acompanyen i que han volgut ser presents en aquesta compareixença.

El moviment pels drets de l'infant existeix des del començament del segle xx, quan ja en aquell temps varen voler unir forces institucions públiques, organitzacions no governamentals i persones per tal de millorar la vida dels nens en el món. L'any 1989, amb motiu del trentè aniversari de la Declaració dels drets del nen, es redacta i entra en vigor la Convenció sobre els drets del nen. El moviment a favor de la infància va agafar més força després que tingueren lloc una sèrie d'esdeveniments que varen seguir precisament l'adopció de la convenció. Així: la cimera mundial a favor de la infància el 1990; l'estudi de Graça Machel sobre l'impacte dels conflictes armats en la infància l'any 96; diverses campanyes globals contra les mines antipersona, el treball infantil, l'explotació sexual o els nens soldat; el Comitè Coordinador del Moviment Mundial a favor de la Infància per a la campanya «Say yes for children», de l'any 2000, que va establir de forma oficial el

Moviment Mundial a favor de la Infància el 2002 per reunir algunes de les més grans organitzacions que treballen per la infància, o la sessió especial a favor de la infància organitzada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 2002.

I és precisament en aquesta sessió especial quan apareix per primera vegada el Global Movement for Children, el Moviment Mundial a favor de la Infància, amb les sigles GMC, amb l'objectiu d'ajudar els milers d'organitzacions i milions de persones que lluiten junts per aquesta causa i perquè fossin visibles als ulls dels responsables polítics dels governs del món. Agrupa persones de totes les nacionalitats i edats que treballen amb una determinació clara: només treballant junts podem canviar el camí a favor dels nens i les nenes.

Els canvis necessaris a tot el món per protegir els drets dels nens i les nenes comencen amb accions fetes per tots i cadascun de nosaltres. En la campanya del 2002 es va decidir ajudar a mobilitzar famílies, comunitats, societat civil, organitzacions de tot tipus i nens per crear un moviment actiu, fort, en una sola direcció i de gran influència.

El GMC està dirigit per una coalició de les més grans organitzacions i xarxes de defensa dels drets de l'infant, tal com ha explicat el mateix coordinador.

Els principals objectius: unir i coordinar un gran nombre d'organitzacions i persones per influir en l'opinió pública i organitzar una acció col·lectiva; promoure i donar suport a la participació dels nens, i influenciar i fomentar la responsabilitat i els compromisos polítics. I això és el que es fa des del Govern: ser responsable i compromès, responsable atenent tots els col·lectius, i sobretot els més vulnerables, i compromès atenent les seves peticions en tot allò que està al seu abast, i amb la mateixa responsabilitat i prioritzant a l'hora d'atorgar recursos.

No estem en aquest moment en una situació en què es puguin adjudicar partides que en altres moments es van adjudicar. En tot cas, ara es disposa de menys recursos i ens hem d'ajustar al que tenim i assignar el que podem. Amb la mateixa responsabilitat i compromís a què m'he referit anteriorment, el Govern no deixarà d'atendre les subvencions que van directament a les entitats que vetllen pels infants.

Com podem ajudar a protegir millor els drets dels infants? No deixant cap infant al marge; treballant per la inclusió social; posant la infància per davant de tot, amb atenció a l'alimentació, que el diputat que abans m'ha precedit en la paraula s'hi ha referit, no els poden mancar els aliments bàsics; cuidant també la seva salut; fent que rebin una bona educació; escoltant-los; evitant l'explotació infantil; lluitant contra la sida; protegint la infància de la guerra; tenint cura de la Terra, del món en què vivim, perquè quan siguin grans no la trobin pitjor del que nosaltres l'hem trobat; lluitant contra la pobresa, i atenent les seves famílies.

El GMC ens convida a treballar amb ells. Vol que sentim nostre el projecte, i fer-ho possible depèn de tots. No ens hi oposem, ans el contrari, lloem la seva tasca.

Tan sols manifestem que el Govern en aquest moment no està en condicions de poder atendre compromisos econòmics antics i que ja s'aporten recursos a les entitats que en formen part.

Un gest important i a tenir en compte va ser quan el Govern de la Generalitat va convertir Barcelona en la seu del Moviment Mundial a favor de la Infància.

El GMC no dona serveis, coordina entitats, i, com he dit abans, en el moment que vivim no ens podem permetre assignacions que no vagin directament a donar serveis. L'acord signat entre el president del GMC i el Govern català en el seu moment contempla el compromís de la conselleria d'aportar una quantitat de diners de què ara no es disposa. El compromís de pagament el va contraure el Govern anterior, i ara l'actual no el pot fer possible.

El Moviment Mundial a favor de la Infància aplega des de l'any 2000 entitats que defensen els drets de l'infant. Això va sorgir impulsat per Nelson Mandela. Formen part del seu comitè coordinador UNICEF, Enda Tiers Monde, Plan o altres entitats que el coordinador abans també ha esmentat. Ho repeteixo: el Govern no deixa d'atendre les organitzacions que en formen part.

Es poden fer conferències internacionals previstes amb l'objectiu que des de Catalunya es generin debats que ajudin a transformar el món.

Què fa el Govern de Catalunya? Polítiques d'infància des de les direccions generals d'Atenció a la Infància i l'Adolescència i de Cooperació al Desenvolupament. Per tant, les accions s'emmarquen en l'àmbit territorial de Catalunya i també a nivell internacional.

L'establiment del Moviment Mundial a Barcelona pretén fer més visible la problemàtica de la infància. També ho veiem molt positivament. El que sí que hi afegim és que des del nostre grup i des del Govern volem manifestar que el Govern és molt conscient de la problemàtica de la infància, tant a nivell del país com a nivell mundial. Amb Cooperació al Desenvolupament aporta aliments, accés a aigua potable, ensenyament o sanejament amb els programes diversos establerts.

Treballar pels drets dels infants és un deure de responsabilitat assumit per aquest grup i pel Govern, que té molt clar que la infància d'avui és la societat de demà. Cal vetllar perquè es compleixin els seus drets, i en tota la seva extensió.

Una cosa, vull afegir: és que el document de bases del Pacte nacional per la infància s'està acabant de preparar, i el conseller té previst de venir-lo a presentar.

Acabar dient que felicito el GMC per aquesta exposició tan noble i per venir-nos a exposar el treball fet, que, com he dit, no hi estem en contra; veiem totalment amb bons ulls tot aquest treball que s'ha fet. El que passa és que en aquest moment no es poden atendre les peticions, o aquests compromisos econòmics.

Dic que els felicitem i alhora que valorem positivament el fet d'haver exposat els punts febles i els punts

forts. En els punts forts vostès diuen que de cara a un futur volen treballar en el Pacte nacional. Nosaltres ho tindrem present i els tindrem en consideració.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Bé, ara el senyor Miquel de Paladella té l'ús de la paraula una altra vegada per poder respondre les preguntes que se li han formulat de manera directa o fer els comentaris que vostè consideri oportuns.

Entenem que el temps és escàs, però no pateixi, perquè podem ser generosos, ja que també els nostres diputats no han exhaurit al cent per cent el temps que els corresponia a ells.

Miquel de Paladella Salord

El Tortell Poltrona diria: «Que bèstia!», pel bombardeig de preguntes de tot tipus. Però intentaré anar-hi ràpidament.

Comencem. Què fa el GMC exactament amb els diners, si hi han altres entitats, etcètera? La pregunta jo crec que és molt rellevant, i de fet ens la fem molt sovint. L'intent és coordinar les tasques d'incidència política i de mobilització social. El pensament és al voltant del que se'n diu «impacte col·lectiu», és a dir que unint els esforços de tota una organització com UNICEF, que treballa directament amb els governs, amb unes organitzacions que treballen més amb la societat civil, amb comunitats locals, que són més aquestes ONG i les xarxes a nivell de país, etcètera, el que intentem és facilitar que entre totes hi hagi una coordinació.

Això que sembla tan simple i tan fàcil, molt sovint jo crec que està infravalorat, el cost que suposa de coordinació. I tan infravalorat que al final, ja t'ho dic, l'anàlisi era sistemàticament cacofonies, duplicacions, etcètera. La duplicació es fa en moltes àrees. Però hi ha una àrea que dona molts resultats i en què els egos de cada una de les organitzacions no afecta tant, com és aquesta de la incidència política, que té un gran impacte i a més a més no costa tant fer-ho, perquè tothom veu que col·laborant es poden aconseguir coses.

Jo crec que sense el moviment alguns dels èxits no haurien passat. Potser alguns altres sí, però alguns altres no. Llavors dius: «Fins a quin punt els diners afegits que costa aquesta coordinació justifiquen els resultats extres que podríem generar?» Aquest estudi no el tenim, això és més aviat una intuïció de cadascú. Però jo crec que la valoració que fan cada un dels membres..., perquè ells també hi posen molts diners. Cada any hi posen 35.500 euros, cada una de les organitzacions. Això per a la coordinació a nivell mundial. Per a la coordinació regional i per a la coordinació nacional hi posen molts més diners. És a dir que nosaltres gestionem des d'aquí uns 750.000 euros anualment, però a nivell mundial uns 4 milions. Llavors, aquests 4 milions són el cost d'aquesta coordinació,

diguem-ne, vàlida? No ho sé, això us ho deixo ja a cadascú perquè ho valori.

El tema de la foto de la infància. Jo cec que la foto de la infància a Catalunya podria ser... A mi el que em preocupa més, i és el que crec que hi posem l'èmfasi, és el tema de les desigualtats. Per exemple, quan es presenta l'informe PISA. A l'informe PISA tothom mira les mitjanes. Qui hi mira que el 20 per cent dels nens no van aconseguir entendre el text que els van posar davant? Són aquests tipus d'indicadors que aquí sembla que no siguin importants perquè ningú se'ls mira. Llavors dius, i jo crec que ho hem dit tots: «Aquesta és la infància vulnerable.» I aquesta infància vulnerable s'ha de posar al centre de l'agenda. Tota la infància; absolutament, sí, en temes de prevenció i promoció de drets. Perfecte. Però el 20 per cent aquest de nens que són incapaços d'entendre un text, aquests, han d'estar al centre absolutament. Perquè és el que deïem: cada nen és un tresor. Doncs, escolta, aquests nens que són incapaços d'entendre un text amb tretze i quinze anys potser haurien de ser al centre, no?

Quines són les accions clau? Jo crec que la primera és aquesta: fer-se les preguntes correctes. Les preguntes correctes, a vegades, en les nostres anàlisis no les fem, perquè estem acostumats a veure aquestes mitjanes que ens amaguen una realitat de desigualtats molt bèsties. Això passa sobretot als països anglosaxons, que tenen unes mitjanes, com els Estats Units, molt bones. Però en les proves que hem fet –no hem fet les proves aquí a Espanya, encara d'aquesta auditoria del compromís envers la infància estan en el lloc 42, per sota de molts països de l'Europa de l'Est. O sigui que quan comences a veure la realitat salta als ulls.

Els joves tutelats. Catalunya és el primer país al món, que jo sàpiga, que s'ha fet la pregunta de quins són els resultats acadèmics de la infància tutelada. I els resultats són escandalosos, pel fracàs. Però fer-se la pregunta és un pas endavant tan bèstia –tan bèstia– que dius: «Home, això val la pena!» Perquè és que hi han molts diners que invertim en això. I no ho fem bé. I llavors dius: «Home, aquest tipus de pregunta de dir “fem una anàlisi exhaustiva de quina és la situació actual real de la infància” seria el primer pas.»

I, segon, si hagués de definir-me en una cosa, anem cap a la innovació. I no busquem coses noves o inventem coses noves. No, no. Mirem els països emergents i els països més pobres, aquesta gent que està habituada a treballar amb quatre duros per fer molt. Jo crec que d'aquí en podem importar moltes coses; n'importem ja moltes coses. Hi ha unes coses que se'n diu «caf», comunitats autofinançades. Va ser el premi a la iniciativa social de l'any fa dos o tres anys. Això s'importa dels països en desenvolupament, i funciona aquí en comunitats marginades d'immigrants, etcètera, d'una manera fantàstica, i replica des de Catalunya cap al món. És a dir, a Catalunya es va fer la primera prova en un país del nord, un país ric, d'importació d'una innovació, i des d'aquí, gràcies a això, s'exporta a altres països. No costa tant, importar aquestes coses, buscar-les i importar-les cap aquí, no?

El Pacte nacional per la infància. No hi hem participat, però hi participarem, en el document que s'ha preparat. De fet, ens van convidar a la presentació ara fa uns dies i hi vam anar. I hi han coses que ens agraden molt. Ens agrada molt el tema de la participació, ens agraden molt els objectius que hi han inclòs. No ens agrada que no es vegi el tema de la innovació; no es respira innovació enlloc, en aquell document. Però crec que la nostra contribució serà precisament en això. Nosaltres, ja us ho dic, tot i que marxem cap a Londres, i de vegades amb una cara de pomes agres, estem compromesos amb la feina feta fins ara i amb aquest pacte que nosaltres hem demanat. O sigui que estarem en actiu, en això.

Retallades. És clar, és que tinc por que em feu validar algunes de les crítiques que fan al Govern, que es validin internacionalment algunes de les crítiques que hi han. Jo crec que, a veure, estem en una crisi que el que fa és... El que està clar és que els ingressos de l'Administració pública es redueixen i les demandes socials augmenten. Llavors, l'única cosa que queda clara del que es fa és que s'ha de fer una retallada prioritària. Molt bé. Prioritzada. Molt bé. Amb això jo crec que estem d'acord. I estem d'acord amb el Govern, eh? La raó que ens van donar per la retallada nostra va ser exactament aquesta: «Ho sento, no tenim diners.» Jo els deia: «Escolta, si tu abaixes el 10 per cent el teu pressupost, abaixa'ns a nosaltres el 10, o abaixa'ns el 50, però parlem una mica de números.» No ens van donar aquesta oportunitat, i jo crec que aquesta és una mica la cara que ens ha quedat de dir: «Ostres!, és que potser aquesta idea que ens deien que “sí, estem interessats en vosaltres” no era certa.» I hem perdut el temps durant tots aquests mesos intentant negociar i buscant equilibris per intentar respondre a uns compromisos que teníem adquirits ja i a unes necessitats per part del Govern d'estalviar allà on pot.

I allà on pot és on no és absolutament prioritari. Jo trobo que el GMC potser no és absolutament prioritari a Catalunya. El que passa és que hi havia un compromís adquirit. I dius: «Bé, doncs intentem respectar-lo, perquè això a la llarga pot tenir repercussions negatives per a la imatge de Catalunya», com algú ja ha apuntat; la consideració aquesta de dir: «Un conseller del Govern aprova quelcom i el següent Govern s'ho salta sense cap tipus de problema a la primera que hi ha una necessitat d'estalvi.»

Jo ho entenc perfectament; potser no som prioritats. Però jo crec que això potser dóna una indicació que les prioritats estan massa en la immediatesa i poc en l'estratègia. I jo crec que Catalunya no es pot permetre no treballar i no invertir en estratègia. I si no som nosaltres que sigui algú altre que busqui la innovació, que sigui algú altre que busqui noves maneres de fer més amb menys, que és el que deia el president. Jo crec que cap aquí és el camí. I després ja veurem com ho fem i quins són els actors que hi han de jugar. Però jo veig també que, a veure, salvem els clàssics de sempre sense forçar-los a innovar i a col·laborar, sense forçar certs tipus d'organitzacions. És que les entitats, aquí també, cadascuna està agafada a la seva cadira d'una manera salvatge. Això passa també a l'ONU, eh? Tothom té un

lloc de treball que és magnífic, ben remunerat, etcètera, i s'agafa «a lo bèstia» i no s'arrisca en res. Jo crec que avui en dia és moment d'arriscar. I d'alguna manera el Govern i el Parlament ho haurien d'impulsar amb certs tipus de canvis en la manera de fer despesa. Que potser és carregant-se el GMC. Perfecte, carreguem-nos el GMC. Però el rol que jugàvem nosaltres o la possibilitat d'importar aquestes innovacions, això, ho pot fer algú altre? I si no ho fa algú altre que es comissioni els de sempre, però que ho puguin fer.

Jo crec que em quedo amb això. No sé si hi han altres coses. Les tres coses ja estan, els neguits... El motiu del tancament era aquest, ja ho he dit. Ja està.

La vicepresidenta

Molt bé, doncs. Agraïm al senyor de Paladella l'estalvi en el temps que ha fet. A més a més, la claredat també en les seves respostes i en les seves apreciacions respecte de les intervencions de tots els diputats i les diputades. Torno a donar les gràcies no només a vostè, sinó a les persones que l'han acompanyat, i a tots els diputats i les diputades.

I aixequem, doncs, la sessió per avui.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i vuit minuts.